

Když však za nedalekým zákrutem stojící rybář zpozoroval plovoucí láhve a ženské polobotky, udělal velký poplach a hned jeden majitel lodky jel tonoucím na pomoc. Dcera, vidouc, že se kdosi blíží, ponořila se honem také do vody.

Obě podařilo se ještě zachránit a dceru hned četnictvo zatkl. Při výslechu udala, že byla několik dní před tím v trnavské nemocnici, kde žádala, aby přijali do ošetřování její matku, která má otevřenou ránu na noze a nemůže pracovat a ona ze své malé služby jí prý vydržovat nemůže. V nemocnici žádosti její nevyhověli proto, že prý je nemajetná, a proto prý se rozhodla matka s dcerou, že se utopí. Úřady však se domnívaly, že dcera chtěla utopit jen svou matku a sama že se chtěla zachránit, a proto byla Pavla žalována pro pokus usmrcení člověka.

Přelíčení, které bylo stanoveno na tyto dny před samosoudcem dr. Jehličkou, musilo být odročeno, aby se skutečně zjistilo, zdali obě Gáلكové byly tak chudé, jak tvrdily. Matka sice přisvědčila, že měly s dcerou umluveno zemřít společně, ale hned dodala, že dcera by se jistě nebyla utopila. A v tom je právě ten háček. —ij—

Nároky stávkujícího na náhradu za okamžité propuštění.

(Nejvyšší soud v Brně.)

V době stávky bank. úředníků pohrozila Česká průmyslová a hospodářská banka svým zaměstnancům okamžitým zrušením služebního poměru, nevrátí-li se ihned na svá pracovní místa. Kdo se nevrátil, byl také skutečně propuštěn.

Jeden z postižených vedoucích úředníků v Praze podal žalobu, jíž se domáhal vyplacení nevyplacených požitků a náhrady za okamžité zrušení služebního poměru.

Obchodní soud pražský žalobu zamítnul s odůvodněním, že „žalobce neměl se podrobiti usnesení odborové organizace, nýbrž nařízení banky, a jestliže nemohl svou služební povinnost vůči bance srovnati se svými závazky vůči své odborové organizaci, se zásadou solidarity a se svou ctí, pak že nemá práva domáhati se náhrady za škody, způsobené okamžitým zrušením služebního poměru.“

Zemský vrchní soud v Praze tento rozsudek pražského obchodního soudu potvrdil.

Totéž učinil minulý týden i nejvyšší soud za předsednictví dr. Pro u z y. Uznal, že Česká průmyslová a hospodářská banka propustila žalobce bez výpovědi právem a že „žalobce nemůže si právem stěžovati do toho, že nižší soudy uznaly služební smlouvu jeho za zrušenou bez ohledu na to, že bankovní úřadnictvo usneslo se stávkovati a bez ohledu na polohnutky, jež vedly žalobce k připojení se ke stávce této. Propuštění žalobcovy bylo důvodno a stalo se formálně správně, neboť úředníci byli cirkulářem upozorněni, že stávka bude pokládána za důvod k okamžitému zrušení poměru služebního. Banka měla zákonný důvod pro okamžité propuštění.“

Talantovaný podvodník.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Ačkoliv je teprve 25letým mladíkem, přece má již všechny vlastnosti velkého podvodníka. Kdysi soukromý úředník, dnes tulák bez zaměstnání a stálého bydliště Karel Čelustka je podvodníkem velikého stylu, neboť dovede využití svého talentu. Dnes se vydává za odborného učitele a je o stavu učitelském informován tak důkladně, že splete i odborníka, zítra zase se představí jako železniční úředník a hovoří s přednostou stanice o věcech, v nichž musí každý nezavěšenec klopýtnouti. Také v uniformě dělostřeleckého důstojníka se pohybuje s velikou nenuceností, ačkoliv o vojnu ani nezavádil. Slovem, Čelustkova budoucnost je v tomto oboru. Absolvoval již několik let žaláře, takže se již orkal, a nyní zužitkovává nabytých zkušeností.

Poslední trest šesti měsíců odpykával si v Olomouci. Ježto trpí kloubovým reumatismem, byl poslán do zemské nemocnice v Opatově, kde se mu však nelíbilo. Černové slunce reumatismus zahrnalo a Čelustka toužil po svobodě. Vystavil si falešnou stvrzenku na oblek Štěpána Nedbala, vyzvedl si ho ve skladišti a jednoho dne zmizel. S ním také souprava nemocničního prádla. Pouze rozbité boty, nemocenský plášť a falešnou stvrzenku zanechal v nemocnici.

Od doby jeho zmizení zmizelo i jméno Čelustka se světa. Místo toho objevil se v okolí Ostravy učitel Jan Sýkora, nebo zase do lázní Teplíc u Hranic přijel nějaký inž. Dvořák z Přerova a hned se hrnul nájemci lázeňské restaurace do náruče. Je prý jeho synovec. Restaurátér připustil možnost, ježto má tam někde příbuzenskou větev, a mladý „pan inženýr“ se měl jak turecký pámbůh: bydlel, jedl a pil zadarmo a velmi vesele užíval lázeňského života. Když byla v Hranicích důstojnická slavnost, vypůjčil si od děl. poručíka Františka K. důstojnický plášť a uniformu. Tyto věci ovšem nevrátil a jel v nich do Ostravy, kde se vydával za poručíka K. a nadělal útraty v hostincích a kavárnách. V hotelu „Moravia“ v Přívoze se vydával za Aloise Matyáše, žel. úředníka, a nejenže tam zůstal dlužen za byt, ale ještě si od pokojské vypůjčil 40 Kč. Teprve když v Ostravě jel drze elektrickou z Mar. Hor do Přívozu bez lístku a bez krejcaru v kapse, byl zadržen a zatčen.

Trvalo to hodně dlouho, než se zjistila všechna jména, která si neprávem osvojil a než se našla dlouhá řada poškozených. Potom již to šlo ráz na ráz. Čelustka se pod tíhou důkazů přiznal a omlouval vše bídou a nezaměstnaností. Byl odsouzen do těžkého žaláře na jeden rok.

Nesmí už sám do Prahy.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Strejc z venkova se přijel podívat na Prahu. Vyjde z nádraží a již prý nevěděl, kam dříve uskočit. Bylo půl deváté večer. Ze světla mu přecházely oči. Zůstal proto stát na kraji chodníku v Hybernské ulici. Nějaká slečna do něho vrazila. Lekl se, že i tady někomu pře-

kází, a ohlédl se, aby viděl, kdo ho dluhl. Slečna se také ohlédla. Hezká byla a na strejce se usmívala. „Vida, doma na mě žena jenom pořád bručí a v Praze se na mě holky smějous!“ řekl si strejce a blaženě se usmál. Slečna si tento jeho úsměv přivlastnila a přistoupila k němu. „Poslechnul, drahoušku, mně se zdá, že se v Praze nevyzná.“ Tak nějak prý to řekla. Strýc se již přesně nepamatuje. Byl prý jak ve vidění, když ho taková krásná, navoněná slečna v hedvábných šatech tak pěkně oslovila. Řekl jí, že by byl moc rád, kdyby mu ukázala Prahu, a slečna projevila ochotu splnit toto jeho přání.

Strýc byl hned kurážnější. Povídal, že by chtěl v Praze něco užít a že by snad bylo lepší, kdyby jeli elektríkou, když prý je Praha moc veliká. Slečna však namítala, že elektrika jezdí jen postranními ulicemi, a vedla strýce stále někam do kopce. Myslíl prý, že jdou na Hradčany, ale byli na Žižkově.

„Budete spát někde u příbuzných?“ zeptala se ho slečna, a strýc jí řekl, že v Praze příbuzných nemá. „Tak víte co? Zrovna tady je hotel. Zajdeme tam na večeri a můžete se zeptat, mají-li pro vás pokoj.“ Strýc byl nadšen její starostlivostí a přímo zářil, když slečna sama objednala k večeri „takové cizinecké jídlo“, jak strýc říká. „Byly tam všelijaký salámy, rybičky, sula a taky tenhle kaviár — moc dobré to bylo.“

Když snědli to cizinecké jídlo, objednala slečna sama pokoj a povídala, že se musí jít podívat, dala-li pokojská „drahouškovi“ čisté povlaky. „Drahoušek“ šel ovšem také a dopadlo to tak, že k ránu chytily lidé strýce, který vyběhl z hotelu v spodním prádle, a volali patrolu, aby se ujala ubohého blázna. „Dvě stě mi vzala a utekla! Pusťte mě! Nebo jste s ní všichni spřaženi?“ křičel strýc a chtěl se vytrhnouti těm, kteří ho drželi. Svoji silou i křikem utvrzoval však jen lidi, kteří se sbíhali, v přesvědčení, že je skutečným bláznem. Najednou se však strýc nahnul k uchu jednoho strážníka, něco mu chvíli šeptal, pak ukázal prstem, strážník skočil a ze zástupu zvědavců vylovil namalovanou holku, na kterou strýc ukazoval. Z toho, jak začala křičet, že je nevinná a že neví, co od ní ten bláznivý parolá chce, poznali strážníci, že se strýc nemýlí. Byla to jeho průvodkyně Prahou. Vyčkala, až strýc usnul, zazpívala prý mu při tom dvě ukolébavky a každou z nich si oceňila stokorunou, které vzala strýci z kapsy kabátu, položeného přes židli. Strýc však zaslechnul klapnutí dveří, vyskočil, zjistil, že byl okraden a tak, jak ležel, se pustil za zlodějkou.

Minulou sobotu již nebylo toto pětatřicetileté děvče ke strýci tak roztomilé, jako tehdy v Hybernské ulici. Před samosoudcem vrch. r. Dobromírem Součkem zapomněla Vanna Burešová všech lichotek a svému „drahouškovi“ říkala: „Na koho se vytahujete? Já jsem poctivá vyšivačka!“ Tvrдила, že ten pán neměl nic a ona že sama za něho zaplatila večeri i hotel. To všechno prý z lásky, a on se jí takhle odměnil.

Soudce sice vyslechnul tuto často opakovanou pohádku, ale odsoudil vyšivačku do těžkého žaláře na jeden měsíc, nepodmíněně.

Tvrдила, že je nevinná, ale trest přijala a když ji odváděli, povídala strýci: „Až pojedou zase do Prahy, tak si vezmou ženu s sebou.“

„To vezmu,“ povídal strýc. „Samotného mě už žena do Prahy nepustí.“ Povídal to ale nějak smutně.

Měl chuf na strážníkův prst.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Rudolfa Málek a zná pam starosta a všech- no občané v Poštorné jako chasníka pořádného, který nekrade, a pokud není opilý, ani jinak neublíží. Ale to je právě ten kámen úrazu: pokud není opilý, neboť hned pod tím napsal starosta do vysvědčení: Rudolf Málek se rád opije a pak už nějakou tu výtržnost také ztropí. Dosud vypořádávaly se jeho delikty, vzniklé z opičky, pouze u soudů přestupkových a teprve nyní dotáhl to výš — až k zemskému soudu trestnímu. Však to už musil strážníkovi nalkousnout prst a jinému občanu pohrozit rozpáráním břicha.

V neděli 10. ledna potkal se s kamarádem Decem a pozval ho na trochu toho nápoje. Ve dvou prý se to lépe táhne, a poněvadž právě nebyl volební aniž jiný suchý den a protože po sobotní výplatě ještě něco v kapse zůstalo, nebylo překážek v nezkrutné touze po získání růžové nálady. „Pojďme k židovi,“ řekl, a kamarád, který u sudu neznal náboženských rozdílů, souhlasil. Žid naléval a křesťané pili. Reservu si neukládali a pili tak, aby byl výčepník s výdělkem spokojen. Těžko říci, kolik každý z nich prolil hrdlem. Je známo přece, že hosté dělají furianty a udávají číslici vyšší, zatím co šenkýř zase rád naříká nad špatnými výdělky a po vyrovnání účtů operuje ciframi nižšími. A tak Málek tvrdí, že ta jeho opiče stála tehdy čtyřicet korun, čemuž odporuje hostinský, tvrdě, že to byl jen nevinný kocourek za sedm kaček a že řádná opiče v jeho hostinci není vůbec k máni.

Ale tato věc měla významu jen pro získání polehčujících okolností a ty soudní dvůr uznal. Důležitější je to, co se odehrálo cestou z hostince. Málek a Dec potkali kdesi ve tmavém koutku městyse Poštorné občana Studeného, jenž před časem nezapsal se dobře u Mála nějakým svědectvím, kterým mu pomohl k několikadennímu vězení. Tuto okolnost připomněl si Málek při spatření Josefa Studeného, chytil ho pod krk a otázal se významně svého kamaráda:

„Máš u sebe křivák? Já ho propíchnu!“

Kamarád ovšem k takové operaci nože nepůjčil a tak byl život Studeného zachráněn. Na dlouho to však nemělo být. Málek předpověděl Studenému smrt brzkou a strašlivou: „Při nejbližší příležitosti břicha ti rozpáru a přestaneš dýchat.“

Tato věta svědčila o strážlivém stavu Málkově, neboť nebylo v ní nesouvislosti. Je jisté nebo aspoň velmi pravděpodobné, že člověk s rozpáraným břichem přestane dýchat, nenajde-li se velmi rychle někdo, kdo by ho zašil. Proto se také občan Studený ve společnosti svého soupeře dlouho nezdržoval a požádal strážníka Grbavčiče o doprovod k domu. Stráž-